

Bilal ibn Rebah i ponos islama

Hatib: dr. Abdullah ibn Abdurrahman el-Buajdžan

7. safer 1439. po Hidžri / 27. oktobar 2017.

Zaista sva hvala i zahvala pripadaju Allahu, Njega hvalimo, od Njega pomoć i oprost tražimo i Njemu se utječemo od zla naših duša i naših loših djela. Koga Allah uputi, niko ga u zabludu ne može odvesti, a koga On u zabludi ostavi, niko ga ne može uputiti.

Svjedočim da nema boga osim Allaha, Jedinog, Koji nema druga, i svjedočim da je Muhammed Njegov rob i poslanik, dostavio poslanicu, ispunio emanet, savjetovao ummet i borio se na Allahovom putu istinskim džihadom dok mu nije došla smrt, neka je na njega Allahov blagoslov, milost i spas, i na njegovu porodicu, ashabe i one koji ih slijede u dobročinstvu do Sudnjeg dana.

Najbolji govor je Allahov govor, najbolja uputa je uputa Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, a najgore stvari su novotarije u vjeri, svaka novotarija je zabluda, a svaka zabluda vodi u Vatru.

Uzvišeni kaže: “O vjernici, bojte se Allaha onako kako se treba bojati i umirite samo kao muslimani!” (Ali Imran, 102)

O vjernici! Smutnje, iskušenja, nevolje kroz koje prolazi islamski ummet i dominacija nevjernika nad njima samo su ispit, čišćenje i nagovještaj jasne pobjede, uspona i povratka na put slave, Allahovom dozvolom. Uzvišeni kaže: “Allah neće vjernike s licemjerima izmiješane ostaviti, već će loše od dobrih odvojiti” (Ali Imran, 179); “Zar vi mislite da ćete ući u Džennet a još niste iskusili ono što su iskusili oni koji su prije vas bili i nestali? Njih su satirale neimaština i bolest, i toliko su bili uznemiravani da bi i poslanik, i oni koji su s njim vjerovali – uzviknuli: ‘Kada će već jednom Allahova pomoć!?’ Eto, Allahova pomoć je zaista blizu!” (El-Bekara, 214).

O muslimani, u prijašnjim narodima, čovjeka vjernika zakopavali su u zemlju do glave, a zatim su mu pilom rezali glavu na dva dijela, ili su mu čeličnim kliještima odvajali meso od kostiju, a to ga ne bi odvrátilo od njegove vjere. Tako mi Allaha, Allah će upotpuniti ovu vjeru: “A Allah će sigurno pomoći one koji vjeru Njegovu pomažu – ta Allah je zaista moćan i silan.” (El-Hadždž, 40)

O vjernici! Prva sedmerica koji su javno obznanili svoj islam bili su Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, Ebu Bekr, Ammar i njegova majka Sumejja, Suhejb, Bilal i Mikdad. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, imao je zaštitu u svom amidži, Ebu Bekr u svom plemenu, a ostalo petero idolopoklonici su stavili na strašne muke.

Bilal je bio spreman žrtvovati svoj život na Allahovom putu. Njega su idolopoklonici podvrgli teškom zlostavljanju ne bi li ga odvrátili od vjere, a on im se suprotstavio čvrstinom i ustrajnošću. Njegov vlasnik Umejja ibn Halef izvodio ga je po najvećoj vrućini, bacio bi ga na leđa, na vreli pustinjski pijesak, a zatim je na njegova prsa stavljao veliki kamen i govorio: “Neću te pustiti sve dok ne umreš ili ne zaniječeš Muhammeda.” Također je govorio: “Kakva nas je nesreća snašla zbog tebe, zli robe! Ako ne budeš spomenuo naša božanstva po dobru, učinit ćemo te opomenom drugim robovima.” Bilal mu je prkosno i nepokolebljivo odgovarao: “Moj Gospodar je Allah, Jedan je, Jedan, i da znam neku težu riječ za vas od ove, rekao bih je.”

Kada je mučenje dostiglo svoj vrhunac, došao je izlaz. Od njegovog vlasnika kupio ga je Ebu Bekr, i oslobodio ga iz ropstva, za Božiju ljubav, i tim povodom objavljeni su ajeti: “A od nje će daleko biti onaj koji se bude Allaha bojao, onaj koji bude dio imetka svoga udjeljivao, da bi se očistio, ne očekujući da mu se zahvalnošću uzvрати, već jedino da bi naklonost Gospodara svoga Svevišnjeg stekao, i on će, zbilja, zadovoljan biti!” (El-Lejl, 17–21)

Prolazili su dani, Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, i muslimani učinili su hidžru u Medinu. Među onima koji su učinili hidžru bio je i Bilal, radijallahu anhu, koji je postao mujezin u Poslanikovoju džamiji, učestvovao je s Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem, u Bici na Bedru. Iz Meke je prema Bedru krenula idolopoklonička vojska,

predvođena kurejšijskim velikašima Ebu Džehlom i Umejjom ibn Halefom, koja je brojala blizu hiljadu ljudi. Sa sobom su povelili robinje, koje su udarale u defove i pjevale uvredljive pjesme protiv muslimana. Govorili su: "Tako nam Allaha, nećemo ići nazad dok ne odemo na Bedr. Provest ćemo tri dana tamo, zaklati deve i jesti i piti vino, a djevojke će nam igrati. Arapi će čuti da smo došli i poštovat će nas u budućnosti."

Muslimana je bilo nešto više od tri stotine, i nisu imali nijednog konjanika osim Mikdada.

Počela je bitka i Allah je htio da one koji su na Zemlji tlačeni milošću obaspe, i da ih vođama i nasljednicima učini. Bilal je ugledao svog bivšeg vlasnika Umejju ibn Halefa, koji ga je dugo vremena zlostavljao u Meki. Probio se kroz bojne redove, došao je do njega i uzviknuo: "Glava nevjerstva – Umejja ibn Halef, ne spasio se ako se on spasi! Glava nevjerstva – Umejja ibn Halef, ne spasio se ako se on spasi!" Uspio ga je uhvatiti i ubiti. Ebu Bekr, radijallahu anhu, o tome je rekao: "Polahko, Allah ti ponos povećao, svoju osvetu, o Bilale, ti si postigao."

Što se Allahovog neprijatelja Ebu Džehla tiče, on se oholo i nadmeno šepurio, govoreći: "Šta može rat iskusnom ratniku poput mene, mladiću, za ovo me je majka rodila."

Allah, džellešanuhu, zbog onoga što je radio, dao je da iskusi veliko poniženje: ubila su ga dvojica dječaka iz Medine, sinovi Afraa. Dok je ležao u krvi, govorio je: "Da me je ubio neko meni ravan, bilo bi mi draže i časnije za moj ugled, i niko me zbog toga ne bi vrijeđao." U tom trenutku prišao mu je Ibn Mesud, stavio svoju nogu na njegov vrat i rekao: "Allah te ponizio, Allahov neprijatelju!" Ebu Džehl, iako na samrti, nije propustio priliku da uvrijedi Ibn Mesuda i da mu kaže: "Visoko si se popeo, pastirčiću."

Kada su muslimani pobjedonosno ušli u Meku, Bilal, radijallahu anhu, uspeo se na krov Kabe, kako bi obznanio riječi tevhida – čiste vjere u Boga, samo nekoliko stopa od mjesta na kojem je zlostavljan. U podnevskom vremenu, pred velikim brojem

ljudi, učio je: “Allahu ekber, Allahu ekber! Ešhedu en la ilahe illallah! Ešhedu enne Muhammeden resulullah! – Allah je najveći, Allah je najveći. Svjedočim da nema boga osim Allaha i svjedočim da je Muhammed Allahov poslanik!”

Taj prizor teško je pao Poslanikovim neprijateljima koji još nisu bili primili islam, pa su neki kazali: “Allah je počastio mog oca da je umro prije nego što je ovo čuo”, a drugi je rekao: “Da sam bogdo umro prije ovoga.”

O muslimani, Bilal nije postigao ovu časnu poziciju u islamu, osim nakon iskušenja, nevolja, strpljenja i džihada. Uzvišeni kaže: “O vjernici, budite strpljivi i izdržljivi, na granicama bdijte i Allaha se bojte, da biste postigli ono što želite!” (Ali Imran, 200)

O vjernici! Allah odgađa kaznu, ali je ne zaboravlja, i prepušta nasilniku da radi šta hoće, ali kada ga kazni, niko ga ne može spasiti. Uzvišeni kaže: “Neka nikako ne misle nevjernici da je dobro za njih to što im dajemo dug život. Mi im ga dajemo samo zato da što više ogreznu u grijehu; njih čeka sramna patnja.” (Ali Imran, 178)

Iskušenja i nedaće koje su zadesile potlačene muslimane u Meki, u početku islama, imala su za cilj podizanje jedne nove, mlade generacije, ostvarenje Božije pomoći i pobjede, čišćenje vjerničkih safova i odvajanje dobrih od loših. Nije prošlo puno vremena a Allah je onima koji su tlačeni na Zemlji milost Svoju ukazao, vođama i nasljednicima ih učinio i dao im je vlast na Zemlji. Kolovođe idolatrije, nevjerstva i tiranije doživjele su teško poniženje: ubijeni su vlastitim oružjem i rukama svojih bivših robova, kao što je bilo u slučaju Bilala i Umejje ibn Halefa, i Ibn Mesuda i Ebu Džehla. Izliječena je bol u grudima i osveta je zadovoljena. Uzvišeni kaže: “A Allah će sigurno pomoći one koji vjeru Njegovu pomažu – ta Allah je zaista moćan i silan.” (El-Hadždž, 40)

O vjernici! Kriterij vrednovanja kod Allaha je dobro djelo, a ne porijeklo, položaj, imetak i ugled. Svi ljudi su isti, kao zupci jednog češlja. Svi ste od Adema, a Adem je od zemlje. Nema prednost Arap nad nearapom osim po bogobožnosti: “O ljudi, Mi vas od jednog čovjeka i jedne žene stvaramo i na narode i plemena vas dijelimo

da biste se upoznali. Najugledniji kod Allaha je onaj koji Ga se najviše boji, Allah, uistinu, sve zna i nije Mu skriveno ništa.” (El-Hudžurat, 13)

Tako mi Allaha, čovjeka čini čovjekom njegova vjera, i zato ne ostavljaj bogobojaznost oslanjajući se na porijeklo.

Islam je uzdigao Selmana Perzijanca, a širk je spustio Ebu Leheba, plemića.

Možda ljudima nepoznat, ali bogobožan čovjek, za kojeg niko ne mari, i pred kojim su sva vrata zatvorena, bude prihvaćen kod Allaha, tako da između njega i Allaha nema zastora i Allah ispuni njegovu zakletvu kada se zakune.

Kada je Ebu Zerr uvrijedio Bilala, radijallahu anhu, i rekao mu: “Sine crnkinje”, Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, naljutio se na njega i rekao mu je: “O Ebu Zerre, zar si ga uvrijedio zbog majke, ti si zaista čovjek pri kojem su ostala neka paganska svojstva.”

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, obradovao je Bilala Džennetom, rekavši mu: “O Bilale, pričaj mi o djelu u islamu u koje najviše nade polažeš na Sudnjem danu, jer sam čuo zvuk tvojih papuča u Džennetu ispred sebe.”

O muslimani, idolopoklonici su osjetili veliku nelagodu kada su čuli Bilala kako uči ezan na krovu Kabe, a ako je njih to rastužilo, obradovalo je vjernike, koji su čeznuli za njegovim glasom. Nakon Poslanikove smrti, kada god je učio ezan, nije mogao suzdržati emocije, to bi u njemu probudilo tugu, natjeralo suze na oči i pao bi u nesvijest. Ljudi bi se uznemirili i cijela Medina bi se potresla zbog sjećanja na Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Jedne noći Bilal je učio ezan, i kada je izgovorio riječi: “Allahu ekber, Allahu ekber”, potresla se Medina, a kada je došao do riječi: “Ešhedu en la ilahe illallah”, još više se potresla, a kada je proučio: “Ešhedu enne Muhammeden resulullah”, ljudi su izašli iz svojih kuća plačući, i nije zapamćeno da je u Medini ikada više muškaraca i žena plakalo kao tog dana. Kada su muslimani osvojili Bejtul-makdis, i Omer, radijallahu anhu, otišao u Šam, naredio je Bilalu da prouči ezan. Bilal mu je rekao: “Vladaru pravovjernih, želio sam da nakon Poslanika,

“KOLIKO GOD ZNAČAJNA ULOGA HATIBA BILA ZA USPJEH NJEGOVE HUTBE,
NIŠTA MANJE NE ZAOSTAJE NI ODABIR TEME, ODNOSNO MATERIJE
KOJU TOKOM HUTBE ELABORIRA.” (PREPOROD)

HUTBE

sallallahu alejhi ve sellem, nikome više ne učim ezan, ali poslušat ću te samo ovaj put.” Proučio je ezan, a kada su ashabi čuli njegov ezan, svi su plakali. Podsjetio ih je na njihovog miljenika i radost njihovih očiju, onoga koji je probudio vjeru u njihovim srcima i bio uzrokom njihovog spasa. Duše su ga poželele, srca su za njim čeznula, od spomena njegovog imena uzburkali su se osjećaji, a ljubav prema njemu dotakla je najskrivenije dijelove duše. Ne treba ih koriti zbog toga. A kako i bi, kada je za njim plakalo i zbog njega se raznježilo stablo palme, i potresao Uhud, kako bi nam pokazali osjećaj ljubavi i poštovanja.

Allahu moj, opskrbi nas ljubavlju prema Poslaniku i slijedenjem njegovog sunneta, proživi nas u njegovom društvu i obraduj njegovim šefatom.

O muslimani, strpljivost je ključ spasa, Džennet je prekriven neugodnostima, a Vatra strastima i užicima. Allah će pomoći Svoju vjeru, kao što je pomogao potlačene muslimane u Meki, i kao što je pomogao Svoje prijatelje, prije i poslije. Uzvišeni kaže: “I tada će se vjernici radovati Allahovoj pomoći – On pomaže kome hoće, On je Silni i Samilosni, obećanje je Allahovo, a Allah će obećanje Svoje ispuniti, ali većina ljudi ne zna.” (Er-Rum, 4–6)

